

ΚΙΣΣΟΣΤΕΦΑΝΟ

Νὰ στερεύω πῶς ἤθελα
τὶς πηγὲς τῶν δακρύων,
στὴν καρδιά μου νὰ ἐξέσταινα
τὸ χεράκι τὸ κρῦον·

ἀνθοσταῖλες καὶ βάλσαμα
νὰ χαρίζω στὸν πόνο
καὶ στὰ νειῶτα τὰ ὀλόχαρα
νὰ κρατάω τὸ χρόνο.

Τὴν Ἀγάπη νὰ ἐθρόνιαζα
στὶς κορφοῦλες τοῦ Ὁραίου
καὶ μὲ δύναμη νὰ ἔσπαζα
τὴν ὀρμὴ τοῦ μοιραίου.

Ὅλη ἡ φύση μοσκόβολο
νὰ γινόταν λουλοῦδι,
ἡλιοφῶς καὶ χαμόγελο
ζωγραφιὰ καὶ τραγοῦδι·

ΔΡΟΣΙΕΣ

Τὸ τραγοῦδι μου ὠριόπλεξες
μὲ τ' ἀγνὰ σου δαχτύλια,
κορασιὰ πολυῦμνητη
μὲ τ' ἀβρόχαρα χεῖλια.

Στῆς καρδούλας σου τὸ ἄρωμα,
στῆς πνοῆς σου τὸ μῦρο
τῆς ζωῆς μου τὸ κύπελλο
νοσταλγὸς θὲ νὰ γύρω.

Τοὺς ρυθμοὺς τῶν ὀνείρων σου
στὸ βιολί μου θὰ μάσω
τὸ μεγάλο χρυσόνειρο
λαχταρῶντας νὰ πλάσω.

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ξεφάντωνεν ὁ Πόνος μὲ τὴ Θλίψη
στὸ ρημαγμένο πύργο τῆς ζωῆς.
Τριγύρω τους τὰ κυπαρίσσα
τὰ πένθιμα κρατοῦσαν ἴσα,
κι ὁ γκιώνης μὲ τὴν κουκουβάγια
μυρολογούσανε στὰ πλάγια.
Εἶχαν στὸ γλέντι καλεσμένους
τὴν Πίκρα καὶ τὸ Στεναγμό,
ὅλους τοὺς Πόθους τοὺς χαμένους
καὶ τὸ Λυγμό.
Μὰ ἐπάνω στὸ τρελλὸ μεθύσι
ποὺ ἔφερνε τῶν ληκύθων τὸ κρασί,
ξανοίγει ἀγνάντια ὁ Ρήγας Πόνος
τὸ Γέλιο ποῦ περνοῦσε παρεκί.
—Στὴ συντροφιά μας φέρετε το, φωνάζει,
εἶνε τ' ἀγαπημένο μας παιδί.
Πόσες φορὲς, ὦ φίλοι, μᾶς σκεπάζει
μὲς τὴ ζωή!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

Κ. Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ